

Au fugit dezbrăcați

Faptele Apostolilor 19.16: ... au fugit din casa aceea dezbrăcați ...

Probabil numai persoanele deranjate grav mintal găsesc plăcere să fugă dezbrăcate din casă. Pentru cei mai mulți dintre noi chiar și numai gândul la aceasta este un gând îngrozitor de alarmant. Este interesant că în Biblie se întâlnesc de aproximativ o sută de ori cuvintele gol sau goliciune, începând din cartea Geneza și până în cartea Apocalipsa. Este un cuvânt cu conținut foarte bogat și emoțional, care este folosit cu puternic efect figurativ. Uneori este folosit în sens pozitiv, ca să exprime intimitatea sexuală, realismul sau transparența (Levitic 18.16; Evrei 4.13). Este folosit și în sens negativ, ca să arate ce înseamnă sărăcie, lipsa de protecție, singurătate, înfrângere sau umilire. Profetul Naum profetește despre cetatea Ninive: „Iată, Eu sunt împotriva ta, zice Domnul oștirilor, și-ți voi ridica poalele peste fața ta și voi arăta națiunilor goliciunea ta și împăraților rușinea ta” (Naum 3.5).

Dar expresia este folosită și în sens textual. Știm că Adam și Eva la început au fost goi. Ei se aflau într-o stare de inocență. Citim despre un om, care trăia într-un cimitir. El era posedat de demoni (Luca 8.27). Însă oarecum ne pune probabil puțin în încurcătură, când citim că împăratul Saul „s-a dezbrăcat de haine și a profetit și el înaintea lui Samuel și a stat pe jos dezbrăcat toată ziua aceea și toată noaptea” (1 Samuel 19.24) sau că profetul Mica a informat, că el voia „să umble desculț și gol” (Mica 1.8), sau că Domnul Însuși i-a cerut lui Isaia, ca semn profetic impresionant să umble trei ani gol și desculț (Isaia 20.2,3). Acestea sunt feluri de exprimare textuală, însă ele trebuie înțelese în contextul lor. Cuvântul gol poate însemna și: „numai în lenjerie de corp”, sau: „îmbrăcat neîndestulător și sărăcăcios”. Felul lor de comportare a atras desigur atenția publică asupra lor, dar ea nu a fost văzută ca fiind imorală. Următoarele cinci situații ne dau unele lecții utile:

1. Fără rușine

„Și erau amândoi goi, omul și soția sa, și nu se rușinau” (Geneza 2.25). Acesta era planul inițial al lui Dumnezeu. Însă noi am păcătuit, ochii noștri s-au deschis, și stilul nostru de viață gol a devenit un motiv de rușinare. Rușinea a condus la teamă, și noi am simțit necesitatea de a ne acoperi și a ne ascunde. Rușinea și teama au devenit unelte în mâinile lui satan, ca să schilodească și să paralizazeze poporul răscumpărat al lui Dumnezeu. Noi ne facem griji cu privire la prestigiul nostru, la înfățișarea noastră. Ne temem că ceilalți ar putea să descopere, că noi nu suntem așa de buni, așa de altruști sau așa de spirituali, precum probabil gândesc ei. Această teamă ne determină să înșelăm pe alții, să coasem laolaltă frunze de smochin religioase și să acoperim această goliciune. „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat” (Geneza 3.21). De îndată ce noi mărturisim păcatul nostru ascuns și renunțăm la el, de îndată ce noi acceptăm iertarea deplină a lui Dumnezeu, rușinea și teama sunt înlocuite prin pace și bucurie. Când Dumnezeu privește la noi, El vede jertfa lui Hristos. Când ceilalți privesc la noi, vor vedea ce face încă Hristos în noi. Dacă ne simțim deplin acceptați de Hristos, va dispărea imboldul de a ascunde ceva și a înșela. Stăm liberi înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

2. Ocazii irosite

După ce El a instaurat Masa Domnului în acea cameră de sus, Isus a mers cu ucenicii Săi într-o grădină. Acolo era și locul unde Iuda L-a sărutat pe Domnul, ca să-L trădeze. În locul acesta evanghelistul Marcu, nu unul din cei doisprezece, adaugă două versete: „Și un tânăr Îl urma, cu o învelitoare de in aruncată pe trupul gol; și ei l-au apucat; dar el, lăsând învelitoarea de in în urmă, a fugit gol” (Marcu 14.51,52). Cine era acest tânăr? Ce făcea el acolo, pe când umbla noaptea învelit într-o învelitoare? Pentru ce stau aceste două versete în Biblie? Comentatorii dau să se înțeleagă, că Marcu vorbește aici probabil despre sine însuși. Era felul lui de a pune inițialele sale pe tablou, felul lui de a spune: „Și eu am fost de față.” Marcu era probabil fiul proprietarului casei mari, în care a avut loc Cina Domnului (Marcu 14.14; Faptele Apostolilor 12.12). El s-a trezit, deoarece a auzit zgomote ciudate venind din grădina Ghetsimani, a luat o învelitoare, care era în apropiere, și a ieșit în grabă din casă, ca să vadă ce se petrecea afară. Oricine ar fi fost el, el era curios, rău pregătit, și în final a părăsit scena, fugind gol.

Ne întâmpină probabil posibilități noi pentru slujire, în timp ce dormim și suntem nepregătiți? Petru i-a încurajat pe credincioși: „Fiți întotdeauna gata pentru a da răspuns” (1 Petru 3.15). Poți urma tradiții religioase și să le aperi, fără să gândești asupra lor. Dar să dobândești convingeri biblice reale, aceasta costă. Părtașia cu Hristos trebuie întreținută. Aceia care numai participă împreună cu ceilalți, deoarece ei caută aventuri religioase pentru ei înșiși, vor pleca în curând înapoi. Suntem noi pregătiți să fim pentru Isus, atunci când alții amenință, râd sau fug? În afară de aceasta Domnul pune înaintea noastră lucrări bune (Efeseni 2.10). Ne pregătim noi, să ne angajăm în ele? Dezvoltăm credința noastră? Creștem în continuare? Pavel l-a îndemnat pe Timotei, „să fie folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună”, și să „stăruie la timp și ne-la-timp” (2 Timotei 2.21; 4.2). Dacă așteptăm până când suntem suficient de „profesionali”, înainte de a încerca de a sluji Domnului, probabil vom începe târziu și prin mulțumirea noastră de sine vom îngrădi pe Domnul. Pe de altă parte ar fi foarte regretabil, dacă în ocaziile interesante oferite pentru slujire am fugi de ele goi, din simplul motiv că nu suntem pregătiți.

3. Întâmpinarea demoniei

„Și unii dintre exorciștii iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei care aveau duhuri rele, spunând: «Vă jur pe Isus, pe care-L predică Pavel!» Și erau unii, șapte fii ai lui Sceva, mare preot iudeu, care făceau aceasta. Dar duhul rău, răspunzând, le-a spus: «Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știu; dar voi, cine sunteți?» Și omul în care era duhul rău, sărind asupra lor și stăpânindu-i pe amândoi, a avut putere împotriva lor, încât au fugit din casa aceea dezbrăcați și răniți.” (Faptele Apostolilor 19.13-16) Mai sunt demoni? Pot ei să chinuie și astăzi pe oameni?

Demonia are parte de multă atenție în cercurile creștine din vest, în mod deosebit în ultimii douăzeci sau treizeci de ani. Probabil aceasta este expresia tendinței crescânde spre practicile păcătoase și oculte din vest. Unii creștini reacționează la aceasta cu entuziasm supradimensional, care ajunge până la exteriorizări teatrale. Unii merg așa de departe, să explice totul prin demonie. Dar sunt și din acei creștini, care sunt adepții unei teologii academice, care explică celor răniți, că ei nu sunt răniți. Unor astfel de creștini nu le lipsește

dragostea. Felul lor de a încadra Biblia într-un sistem, aproape că îi conduce în mod necesar să nege acțiunea apăsătoare a demonilor în timpul actual. Ca să exprimăm în modul general: creștinii cred în existența îngerilor aici acasă și în existența demonilor în depărtare mare – în mod obișnuit pe un câmp de misiune îndepărtat.

Ca și creștini, noi toți știm că Hristos este singurul răspuns. Suntem convinși că în numele Isus este putere, dar ... cum putem noi ajuta acele care sunt apăsate, chinuți și captivi, ca să ajungă în libertate? S-ar putea să fii înclinat să gândești în noțiuni cum ar fi timpuri de mântuire [dispensații] sau probabil legăminte. Aceste asocieri doctrinare arată clar cum Dumnezeu a schimbat felul Său de a lucra cu oamenii pe parcursul timpului. Dar niciuna din acestea nu exclude posibilitatea, că demonii sunt și astăzi activi. Biblia vorbește foarte natural despre existența duhurilor rele. Ele sunt o parte a creației lui Dumnezeu, așa cum sunt stelele, copacii, animalele și îngerii; indiferent dacă tu ești carismatic sau ești anti-carismatic. Eu sunt de părerea că nu aparține dezbatelor carismatice să ajuți la eliberarea acelor care sunt chinuți de demoni, nu aparține „darurilor Duhului”.

Este foarte evident, că această temă conduce la unele controverse. Când a devenit cunoscut public, că Isus a alungat un demon, unii farisei au ajuns la concluzia, că pentru aceasta Isus S-a folosit de puterea lui satan (Matei 9.32-34). Unii iudei gândeau, că Isus Însuși era posedat de un demon (Ioan 10.19,20). Dacă încercăm să ajutăm pe oameni, în mod deosebit pe aceia dintr-un plan secund greu, probabil vom întâlni indicii referitoare la activități demonice. Ce trebuie să facem noi atunci? Să negăm, ceea ce stă clar înaintea noastră? Să fugim? Să le propunem, să meargă în altă parte?

Cu siguranță Domnul ne poate conduce la o rezolvare reală. Să imităm atunci, ce fac alții? Cei șapte fii ai lui Sceva erau iudei, nu creștini, și ei au avut succes până la un anumit nivel în alungarea demonilor. Unii, care nu-L urmau pe Isus, de asemenea au alungat demoni (Marcu 9.38). O atenționare clară, că nu trebuie să imităm tot ce „funcționează”, o găsim în Matei 7.22,23: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! Nu în Numele Tău am profetit și nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe lucrări de putere?» Și atunci le voi spune deschis: «Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii»” Aceasta dă de înțeles, că demonii dispar uneori, când cei care nu sunt creștini folosesc Numele Isus. Nu tot ce „arată succes” ar trebui imitat. Aceasta înseamnă, oamenii cu inima de păstor, așa cum este Isus, își vor face mai multe gânduri în a ajuta pe alți oameni să devină liberi în Hristos, decât ar putea să evite o posibilă controversă. Dacă în privința aceasta nu găsim o rezolvare eficientă și biblică, atunci vom lăsa pe cei răniți în continuare în durerea lor, sau noi înșine vom experimenta cum noi la următoarea situație dificilă vom fugi goi.

4. Îmbrăcăminte pentru un anumit timp

Apostolul practic, Iacov, face foarte clară obligația creștină față de un frate sau o soră care „sunt fără îmbrăcăminte [sau: goi, cum stă textual în limba greacă!] și lipsiți de hrana zilnică” (Iacov 2.15). Noi trebuie să purtăm de grijă ca el/ea să nu rămână gol/goală și flămând/flămândă. Realmente Domnul Se identifică așa de mult cu credincioșii, care suferă dureros, că El spune: „Am fost flămând și Mi-ați dat să mănc; am fost însetat și Mi-ați dat

să beau; am fost străin și M-ați primit; dezbrăcat și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și M-ați vizitat; am fost în închisoare și ați venit la Mine. ... Adevărat vă spun, întrucât ați făcut acestea unuia dintre acești foarte mici [neînsemnați] frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25.35-40). Dacă aceste cuvinte ale Domnului Isus nu ne determină să ne îngrijim de alții, să ne interesăm de ei și să fim mărinimoși față de ei, probabil atunci suntem morți lăuntric!

Împăratul Solomon a ajuns la concluzia: „Cum a ieșit gol din pânțelele mamei lui, așa se va întoarce, cum a venit; și nu va lua nimic din truda lui, să ducă în mâna lui” (Eclesiastul 5.15). Acum câteva săptămâni socrul meu a plecat la Domnul. Ca și creștin el a fost un muncitor conștiincios și a trăit bine din munca lui. Însă el nu a putut lua nimic cu sine din lucrurile materiale. Tu și eu îl vom urma în curând. Cum privim noi lucrurile materiale, pe care le posedăm? Noi suntem administratori pentru un timp.

5. Amăgire colectivă

Probabil ai auzit odată istorisirea „Hainele noi ale împăratului” a povestitorului danez Andersen (1837). Doi escroci au venit într-un oraș, au țesut acolo materiale invizibile și apoi au vândut împăratului un costum invizibil splendid. Fiecare știa, că numai „cei proști” nu pot vedea materialul invizibil. Împăratul într-adevăr nu avea nici o îndoială, însă el voia ca nimeni să nu știe, că el era prost. Escrocii l-au ajutat să îmbrace hainele invizibile, și apoi el s-a arătat poporului său. Toți și-au arătat admirația lor pentru astfel de culori fine și un model așa de drăguț. Nimeni nu era prost. În cele din urmă un copil a strigat: „Dar el nu are nimic pe el!” Atunci ochii celor mai mulți s-au deschis! – Această poveste ne face să ne gândim la credincioșii din Laodiceea. Acolo nu era un copil, ci Hristos Însuși, care a exclamat: „Ești gol!” (Apocalipsa 3.14-16). Credincioșii din Laodiceea și-au insuflat reciproc convingerea, că ei sunt total în ordine.

Probabil încă gândim la început, că o anumită practică sau interpretare este cam „ciudată”. Însă la scurt timp după aceea suntem surprinși, că noi o acceptăm, o repetăm și o justificăm. Noi toți cităm aceleași comentarii, zâmbim unii altora la conferințe, dăm din cap în semn de aprobare, și o practicăm sau o repetăm mereu. Numai „proștii” și „cei nespirtuali” nu pot vedea așa ca noi. Dacă ne place sau nu, gândirea noastră este influențată prin această presiune socială. Această răstălmăcire tristă a realității, așa cum ea devine clar în Laodiceea, este la fel de răspândită în bisericile conservative ca și în cele liberale. Domnul să ne îndepărteze teama și să ne deschidă ochii, pentru ca să vedem realitatea și s-o acceptăm așa cum o vede El. Probabil mulți oameni admiră argumentele noastre și doctrina noastră, mulți sunt entuziasmați de slujba noastră prietenoasă și „efectivă”, mulți invidiază biserica noastră în creștere și totuși, dacă Domnul spune: „Ești gol”, atunci aceasta este realitatea. Nu va avea loc nici o schimbare spre bine atâta timp cât noi nu acceptăm cu smerenie sentința Lui.

Încheiere

Privit în sens negativ, noi ar trebui să învățăm și să lucrăm și prin aceasta să ne pregătim ca să îndeplinim slujba și să facem toate lucrările bune, pe care Domnul vrea să ne lase să le facem conform voii Sale. Ar trebui să ne punem ca țel, să nu trebuiască să fugim goi din astfel de ocazii.

Privit în sens pozitiv, goliciunea este o chemare de a fi real, să cauți sincer adevărul și realitatea și să le accepți și să recunoaștem dependența noastră absolută de Domnul. „Și nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.13).